

## 146. Házení vajíčkem na výdrž

Tato hra je obdobou té předešlé. Na louce se ve vzdálenosti 5 až 10 metrů od sebe vyznačí dvě rovnoběžné linie. Soutěžící se rozdělí do dvojic. První hráči z dvojice si stoupnou za jednu čáru, jejich spoluhráči čelem proti nim za druhou. Mezi hráči musí být dostatečný rozestup. Na daný povel vedoucího všichni první hráči hodí vajíčko svým spoluhráčům. Neúspěšné dvojice hned vypadávají ze hry. Zbylí druzí hráči z dvojice pak na další povel vedoucího házejí vajíčko zpět. Tímto způsobem hra pokračuje, dokud nezbude poslední – vítězná dvojice.

### VARIANTA

Tato soutěž má i svou skupinovou variantu. Hráči se rozdělí do dvou družin. Družiny se rozestaví do kruhu. Členové každé družiny dostanou dohromady 3 vajíčka, se kterými si postupně hází. Hráč může hodit vajíčko komukoliv z družstva krom svých nejbližších sousedů po levici a pravici. Družina si počítá své úspěšné hody. Po „zkáze“ prvního vajíčka přijde na řadu druhé a třetí vejce. To družstvo, kterému se podařilo více hodů, vyhrává.

## 147. Hokej s košťaty

Další ze zábavných her pro všechny věkové kategorie. Kolik je hráčů, tolik je potřeba košťat. Mohou být různě stará, různých tvarů i velikostí, čím rozmanitější, tím lepší. Na vhodném plácku dlouhém zhruba deset metrů uděláme dvě stejně velké branky, seženeme si středně velký gumový míč a hra dvou družstev může začít. Hraje se buď na jeden dotek (ihned se střílí na branku soupeře), nebo jako hokej, tzn. hráč může míč vodit. Kopat do míče nohou je zakázáno, stejně jako dotek rukou.

## 148. Závod čarodějnic

K této legrační soutěži pro malé i velké potřebujeme košťata (nejlépe několik velikostí). Hra spočívá v tom, že na trati, na které mohou být různé překážky (slalomové tyče, schody, bedýnky), probíhá závod dvojic, kdy soutěžící běží od startu do cíle a přitom si drží koště mezi nohama. Pokud nelze udělat paralelní trať pro dva soutěžící, závodí se na čas.

## 149. Souboj v pytlích

K tomuto druhu souboje jsou zapotřebí velké látkové pytle a dostatečně prostorná louka. Jedná se buďto o souboj dvou soků, nebo o boj všech proti všem. Pravidla jsou jednoduchá. Každý z hráčů si vleze do pytle až po pás, jednou rukou si jej přidržuje, aby nespadl, a druhou rukou a tělem útočí na soka a snaží se jej povalit na zem. Kdo skončí na zemi,

## 181. Na zásahy

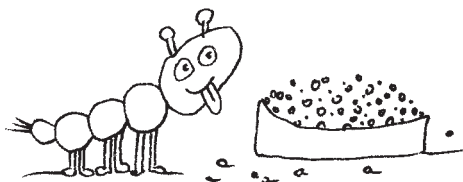
Před hrou je zapotřebí vytvořit bank kuliček. Pak se vyznačí startovní čára a do vzdálenosti zhruba metru až dvou (podle velikosti cíle) se zabodne klacík nebo položí kámen. Hráči si pak vylosují pořadí a hra začíná. Na řadu přichází první hráč a ze startovní čáry cvrnká kuličkou na cíl, jestliže se trefí, dostane jednu kuličku z banku. Dokud je úspěšný, pokračuje stále dál a za každý zásah dostane po kuličce. Jakmile mine, na řadu přichází druhý hráč. A tak dál. Všechny kuličky, které minuly cíl, putují do banku.

## 182. Spouštění kuliček

Hra pro dva hráče, kteří si před hrou připraví „hřiště“. Potřebují prkno dlouhé minimálně čtyřicet centimetrů. To opřou o schod nebo položí na svah, čímž vytvoří šikmou plochu – rozjezdovou dráhu. Když je vše hotovo, hra začíná. První hráč spustí kuličku po prkne libovolným směrem a z libovolné výšky. Druhý hráč pak spustí svou kuličku tak, aby ťukla do první kuličky. Podaří-li se mu to, bere si obě kuličky. Jsou-li kuličky „na míru“ (libovolný předmět velký zhruba 5 centimetrů) od sebe, ponechá si každý tu svoji. Odkutálela-li se druhá kulička do větší vzdálenosti, obě si ponechá první hráč. V druhém kole si pořadí vymění. Hraje se, dokud to obě děti baví.

## 183. Déšť kuliček

Tuto hru pro dvě až tři děti je nejlepší hrát na malém udusaném plácku. Její úvod zajiště potěší všechny malé účastníky. Jeden z nich vezme všechny kuličky do obou dlaní tvořících miskou a přiměřeným způsobem je vyhodí nad hlavu. Za chvíli se na něj snese déšť kuliček. Když jsou kuličky takto



## 189. Honzo, vstávej!

Tato mezi dětmi oblíbená hra se dá hrát všude, kde je alespoň patnáctimetrový pruh volné plochy. Děti vylosují „budiče“, který se postaví na jeden konec plochy, ostatní stojí na protilehlém konci. Hráči si určí pořadí a hra začíná. Budič oslovuje jednoho hráče po druhém frází: „Honzo, vstávej!“ Oslovený hráč se ptá: „Kolik je hodin?“ Budič mu řekne čas, který znamená, o kolik kroků či skoků se hráč posouvá směrem k němu. Mohou to být legrační pokyny jako například „tři žabi“ (hráč udělá tři „žabáky“); „dva myši“ (dva drobné krůčky), „jeden slon“ (obří krok vpřed) ... „gazeli“ (skok), vrabčí (malé skoky snožmo) atd. Někdy může budič říci i pokyn „hodiny běží dopředu (dozadu)“, na ta slova běží „Honza“ vpřed (vzad), dokud neuslyší povel „dost!“. Jednotlivé způsoby pokynu si děti často vymýšlí až před hrou nebo během ní.

Tato hra, která jako většina dětských her nemá soutěživý podtext, končí v okamžiku, kdy se jeden z hráčů dostane na dosah ruky k budiči. Pak si spolu vymění místo a začíná další kolo.

## 190. Loupení vajíček

Hra pro skupinku menších dětí. Před hrou samotnou si děti udělají z barevného papíru „vajíčka“ (na papír se nakreslí vejčitý tvar o něco menší než skutečné slepičí vejce a vystřihne se). Každý má dvě pětice vajec ve dvou různých barvách (jedna barva je nenápadná – béžová, zelená, šedá ..., druhá křiklavá – červená, žlutá, oranžová). Děti si svá vajíčka označí monogramem nebo značkou. Hra samotná probíhá někde v parku, lese, na zahradě, prostě kdekoli v přírodě na dostatečně velké ploše. Když je vše připraveno, hráči vylosují ze svého středu jednoho, který bude hrát roli „kuny“. Kuna si stoupne někam bokem a zavře oči. Ostatní odejdou na vyznačenou hrací plochu a vytvoří zde své „hnízd“ . Poskládají pět vajíček (na barvě nezáleží) těsně vedle sebe. Vajíčka mohou ležet v trávě, na keři, na kmeni nízkého stromu atd. Nesmí ležet jedno na druhém a musí k nim být





ký prostor. Děti si vylosují, kdo z nich bude foukat do bublifuku. Ten si stoupne na židli (nebo jiný vyvýšený stabilní předmět) doprostřed hrací plochy a začne foukat. Fouká tak, aby z bublifuku vycházelo větší množství středně velkých bublin, měly by směřovat vzhůru. Ostatní dvě nebo tři loví bubliny třeba tak, že je chytají a ony praskají. Děti, které již umějí počítat, mohou soutěžit, kdo jich nachytá více. Nahlas si přičítají bod za každou ulovenou bublinu. Po určité době se prostíradají na místě „bublinotvůrce“.

## 194. Foukání bublin

Když je bublifuků více než jeden, mohou děti hrát tuto hru. Hráčů je tolik, kolik je bublifuků, aby však nedocházelo k zmatkům, nemělo by to být více než tři nebo čtyři. I v tomto případě je nutno hrát na dostatečně velkém bezpečném prostoru. Děti si stoupnou tak, aby mezi nimi byl dostatečně velký rozestup a na daný povel vyfouknou z bublifuku větší bublinu. Většinou každý vyfoukne dvě či tři větší bubliny. Hráč si ze svých bublin vybere jednu, kterou se snaží udržet ve vzduchu foukáním. Snaží se dostat pod bublinu a foukat ji stále směrem nahoru nebo mimo překážky, na kterých by bublina praskla. Vítězem je pak ten, kdo udrží svoji bublinu nejdéle ve vzduchu a „při životě“.

### **VARIANTA**

Každý zkušený bublifukář ví, že bublinu lze zachránit i tak, že si ji chytíme zpět kroužkem bublifuku. Upravené pravidlo tedy zní: komu vydrží jedna bublina nejdéle, když bude povoleno jednu konkrétní bublinu chytit na bublifuk, znovu vyfouknout, znovu chytit, znovu vyfouknout...

